

Omenakylän Tilda ja Tiitus

Anna-Liisa Sutela

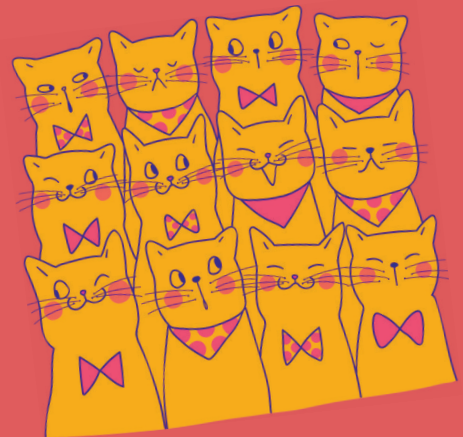

© 2024 Anna-Liisa Sutela

Kustantaja: BoD · Books on Demand, Mannerheimintie 12 B,
00100 Helsinki, bod@bod.fi

Kirjapaino: Libri Plureos GmbH, Friedensallee 273,
22763 Hampuri, Saksa

ISBN: 978-952-80-8574-4

ANNA-LIISA SUTELA

OMENAKYLÄN
TILDA JA TIITUS

TÄÄLLÄ ASUU OMENAKYLÄN TILDA

Kauan sitten asui pieni tyttö nimeltään Tilda
punaisessa talossa joen rannalla.

Talo oli hieman kallellaan,
niin kuin joku olisi tönäissyt sitä
pikkuisen ohi kulkiessaan.

Ikkunaruutuja oli joka puolella taloa.

Se olikin tarpeen varsinkin Tildan äidille,
sillä lapsia oli aina hukassa.

Äiti huhui.

– Hilda, Tilda, Torsten, Tiitus
ja pikkuinen Einar, äiti huhuili kuuluvalla äänellä.

Varmuuden vuoksi hän sanoi kaikkien lasten nimet
vielä kerran myös takaperin.

Ja se olikin vällan mainio asia,
sillä aina joku lapsista vastasi.

Yleensä ei kuitenkaan se kadonnut lapsi.

Kadonnut lapsi löytyi ennemmin
tai myöhemmin.
Vaikkapa herkullisesta
omenapuusta.

- Olisipa hauska mennä markkinoille,
Tiitus huusi.
- Täältä näkee miltei torille asti!

Jos et ole ennen käynyt Omenakylässä,
ehdit sinne vielä oikein hyvin.
Seuraat vain jokea, jonka nimi on Omenajoki.

Jaa, miksi joen nimi on Omenajoki?
Katsohan, joen rannalla kasvoi niin paljon omenoita,
että niitä riitti syötäväksi kaikille.

Jokainen sai rouskuttaa omenoita,
niin paljon kuin vatsaan vain mahtui.

Varmaan tiesitkin, että Omenakylän Tilda oli hyvin kiltti lapsi, niinä päivinä kun hän ei syönyt liikaa omenoita? Vaikka hoh hoo, oikeasti kaikki lapset olivat hyvin kilttejä.

He sanoivat päivää ja kiitos eikä kenelläkään koskaan kaatunut maitolasi pöydälle.

Ehei, älä luulekaan!

He eivät koskaan unohtaneet pestä korviaan. Kaikki pesivät korvansa joka ikinen ilta mukisematta, paitsi Tiitus. Mutta hän pesikin korvansa lauantaisin niin perusteellisesti, että ne kuumottivat punaisina koko seuraavan viikon.

– Miten merkillisen näköinen lapsi, kyläläiset sanoivat hänet nähdessään.

Ja kääntyivät vielä katsomaan hänen peräänsä.

Tiitus hehkui punaisine korvineen pimeässä kuin majakka.

Niinpä isä otti hänet mukaansa
avuksi etsiessään iltaisin
kadonneita ruuveja ja
muttereita.

Silloin hänen ei tarvinnut ottaa
öljylamppua mukaansa.

Isän nimi oli Oskar
ja hänen silmänsä tuikkivat
ystävällisesti.

Äidin nimi oli Theodora.
Hän oli pyöreä ja tuoksui mansikkamehulta
ohi kulkiessaan.
Äidin hiukset olivat valtavan korkealla nutturalla.
Muuten hänen pitkä tukkansa olisi valunut
pitkin talon lattiaa ja sellainen ei ole siistiä.

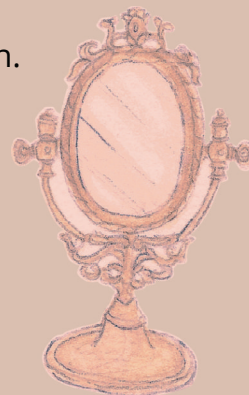
Äidin nuttura oli niin korkea, että Lydia kissa
mahtui hyvin torkkumaan siellä päivät pitkät.
Se piti samalla silmällä talonväkeä.

Miten kätevää!

Lydia oli raidallinen pieni kissa.
Oikeasti se olisi halunnut olla tiikeri
ja hiipiä savannilla saalistamassa.
Mutta se oli aivan mahdoton ajatus.

Niinpä Lydia tarkkaili talonväkeä
äidin nutturan päällä
eikä pelännyt ollenkaan putoavansa.

Ehkä se harjoitteli savannia varten.

Jos et koskaan ennen
ole käynyt Omenakylässä,
ehdit sinne vielä
oikein hyvin.

Tiesit varmaan, että
Tilda ja Tiitus keksivät
hauskoja leikkejä.

Näet varmasti myös
Lydia kissan.
Jaa.

Missähän
Lydia kissa nyt on?

9 789528 085744